

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj 001-0-K-RZ-07-000003
Bihać, 07.11.2007.godine

Pravosnažno 26.02.2008. godine.
Presudom Vrhovnog suda FBiH broj 070-0-Kž-08-000 018
od 26.02.2008. godine prvostepena presuda preinačena u odluci
o kazni tako što se optuženi Huskić Sead osuđuje na kaznu
zatvora u trajanju od 8 (osam) godina.
U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Hodžić Fikreta kao predsjednika vijeća, Dervišević Nurije i Blagojević Radenka kao članova vijeća, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Huskić Seada, zbog krivičnog djela iz člana 143. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK Bihać broj Kt- 5/06-RZ od 20.08.2007.godine nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 06.11.2007.godine u prisutnosti kantonalnog tužioca Cerić-Mrenica Ornele, oštećenih O. S. i O. S.1, te optuženog Huskić Seada i njegovog branioca, advokata Kadić Ibrahima, dana 07.11.2007.godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

1.Pravomoćna presuda Višeg suda u Bihaću broj K-10/96 od 02.09.1996.godine koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda FBiH broj Kž-67/96 od 15.05.1997.godine u cijelosti se stavlja van snage.

2.Optuženi Huskić Sead sin A. i majke B. rođene R., rođen 01.01.1968.godine u G. općina V. K., gdje i prebiva JMBG ..., pismen sa završenih 8 razreda OŠ, radnik, oženjen, bez djece, vojsku služio 1987/88 godinu u P., vodi se u vojnoj evidenciji kod OMO V. K., lošeg imovnog stanja, neosuđivan, ..., državljanin ...

K R I V J E

Što je:

Za vrijeme rata, dana 23.jula 1995.godine oko 04,30 sati u naselju V. S., općina V. K. u neposrednoj blizini rezervoara za vodu, u svojstvu zamjenika komandira čete I brigade narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, nakon zauzimanja borbenog položaja 510. bbr 5. Korpusa pripadnika Armije BiH, od strane jedinica Narodne odbrane, pronašao ranjenog pripadnika 510 brigade O. R., pa dok mu je pripadnik saniteta prve brigade Narodne odbrane A. I. pokušavao pružiti pomoć, prišao ranjenom O. R. govoreći „nećeš ga previjati, sad ću ja njega previti“, na što je ranjeni O. R. molio za milost govoreći da ima dijete i pokazujući sliku svog djeteta, optuženi Huskić

Sead je a u namjeri da liši života O. R., iz neposredne blizine iz automatske puške cal 7,62 mm nepoznatog broja ispucalo više metaka u predjelu grudnog koša i karlice O. R., nanijevši mu pritom povrede u vidu strijelnih rana grudnog koša i karlice, od kojih povreda je ovaj umro, a što je protivno odredbama III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima član 3. stav 1. tačka a), član 13. Konvencije i član 41. stav 1. i stav 2. Dopunskog protokola Ženevske konvencije od 12. augusta 1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I).

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata izvršio ubistvo neprijatelja koji je odložio oružje.

Čime je počinio krivično djelo protivpravno ubijanje i ranjavanje neprijatelja iz člana 146. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 4., 5. i 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 (DESET) GODINA.

U smislu člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru i na izdržavanju kazne zatvora počev od 17.03.1996.godine do 09.04.2002.godine te od 06.09.2007.godine, pa na dalje.

U smislu člana 212. stav 3. ZKP-a FBiH porodica ubijenog O. R. sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom upućuje se na parnični postupak.

U smislu člana 202. stav 1. ZKP-a FBiH optuženi je dužan naknaditi sudu troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.296,80 KM, te paušal u iznosu od 100 KM a sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda u Bihaću broj K-10/96 od 02.09.1996.godine, koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda FBiH broj Kž-67/96 od 15.05.1997.godine, optuženi Huskić Sead oglašen je krivim zbog krivičnog djela protivpravno ubijanje i ranjavanje neprijatelja iz člana 146. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina.

Odlukom Doma za ljudska prava za BiH broj CH/98 /1370 od 05.03.2002.godine djelimično je usvojena odluka o prihvatljivosti zahtjeva osuđenog Huskić Seada te je naloženo ovom sudu da prekine izdržavanje kazne zatvora i da obnovi suđenje osuđenom po njegovom zahtjevu ili odobrenju tužioca Međunarodnog krivičnog tribunala za bivšu Jugoslaviju.

Kako nije bilo prijedloga osuđenog, to je ovaj sud odlučujući o zahtjevu Kantonalnog tužilaštva USK Bihać broj Kt-41/96 od 12.11.2002.godine za ponavljanje krivičnog postupka, dana 07.07.2006.godine pod brojem KV-189/02 donio rješenje kojim se dozvoljava ponavljanje krivičnog postupka u korist osuđenog Huskić Seada dovršenog pravomoćnom presudom Višeg suda u Bihaću broj K-10/96 od 02.09.1996.godine. Odluka da se predmet vrati u fazu istrage, donesena je prije svega imajući u vidu povrede zakona koje su počinjene na štetu optuženog u prethodnom postupku.

Kantonalno tužilaštvo USK-a Bihać nakon provedene istrage dana 20.08.2007.godine pod

brojem Kt-5/06-RZ, podiglo je optužnicu protiv Huskić Seada stavljajući mu na teret da je na način, u vrijeme i u mjestu, kako je to činjenično i pravno opisano u izreci optužnice lišio života O. R., te da je na taj način počinio krivično djelo ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika iz člana 143. preuzetog KZ SFRJ. Nakon provedenog dokaznog postupka, kantonalni tužilac izvršila je određenu modifikaciju činjeničnog opisa iz optužnice, dodajući riječi „u namjeri da liši života O. R.“ a koja se odnosi na subjektivni odnos optuženog prema izvršenom krivičnom djelu.

Oštećene O. S. kao supruga i O. S.1 kao majka ubijenog O. R. postavili su imovinskopravni zahtjev prema optuženom, s tim da isti do kraja krivičnog postupka nisu precizirali.

Optuženi Huskić Sead na glavnom pretresu koristio je svoja zakonsko pravo i branio se ćutanjem.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci optužbe O. S., A. I. i T. H., saslušani su vještaci optužbe Rakočević dr. Miroslav, vještak za sudsku medicinu i patologiju te Bećirspahić Ismet, vještak za balistiku a u spis su kao dokaz uvedeni: spis Višeg suda u Bihaću broj K-10/96, pismeni nalaz i mišljenje vještaka za sudsku medicinu i patologiju o obdukciji od 15.02.2007.godine, nalaz i mišljenje vještaka za balistiku Bećirspahić Ismeta od 23.10.2007.godine, zapisnik o izvršenoj ekshumaciji tijela O. R., broj 05-1/03-1-96/07 od 15.02.2007.godine, fotodokumentacija i crtež lica mjesta o izvršenoj ekshumaciji broj 4/07 od 14.02.2007.godine, tragovi pronađeni uz skeletirano tijelo (sedam komada metala), fotodokumentacija i crtež lica mjesta vezano za rekonstrukciju ubistva O. R. od 19.03.1996.godine, izvještaj 510 brdske brigade broj 04/4147 od 29.08.1995.godine, obavijest tužilaštva BiH broj Kta-RZ-371/05 od 15.07.2005.godine te izvod iz kaznene evidencije za optuženog, saslušan je svjedok odbrane optuženog M. S. a u spis su kao dokaz uvedeni i materijalni dokazi odbrane optuženog i to: odluka Doma za ljudska prava za BiH broj CH 98/1370 od 08.03.2002.godine, dopis Federalnog hidrometeorološkog zavoda BiH broj 09-33-6-806/07 od 08.10.2007.godine, izvod iz evidencione knjige Doma zdravlja V. K. broj 27/06 od 19.10.2006.godine te ovjerena fotokopija protokola od 23.07.1995.godine Doma zdravlja V. K..

Nakon ovako provedenog dokaznog postupka a cijeneći svaki dokaz ponaosob i u njihovoj međusobnoj povezanosti sa drugim provedenim dokazima, ovaj sud riješio je kao u izreci a iz slijedećih razloga:

Nesporno je da je dana 23.jula 1995.godine za vrijeme rata optuženi Huskić Sead kao pripadnik vojske Narodne odbrane APZB u svojstvu zamjenika komandira čete, prve brigade učestvovao u zauzimanju borbenih položaja 510 bbr 5.Korpusa Armije BiH u naselju V. S. općina V. K. u neposrednoj blizini rezervoara za vodu, te da je tom prilikom optuženi ranjen u predjelu noge.

Ove nesporne činjenice utvrđene su iz iskaza svjedoka optužbe A. I. i T. H., iz iskaza svjedoka odbrane M. S., iz medicinske dokumentacije o povredama optuženog a njih ne osporava niti odbrana optuženog Huskić Seada.

Sporno je vrijeme kada je akcija započela, kada je završena te kakva je vidljivost bila, sporno je da li su pripadnici jedinice optuženog pronašli ranjenog pripadnika 510 bbr O. R., sporan je uzrok smrti O. R. a sporno je da li je O. R. dok mu je A. I. pokušavao pružiti pomoć, lišio života optuženi Huskić Sead na način da mu je iz neposredne blizine iz automatske puške cal 7,62 mm ispucao više metaka u predjelu grudnog koša i karlice, nanijevši mu pritom povrede u vidu strijelnih rana grudnog koša i karlice, od kojih povreda je ovaj umro.

Svjedok optužbe A. I. u svom iskazu naveo je da je kritičnog dana u ranim jutarnjim satima kao

pripadnik Prve brigade 4. čete vojske Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (NO APZB) učestvovao u akciji zauzimanja položaja kojeg su držali borci 5. Korpusa u reonu V. rezervoar – D.. Komandir čete bio je A. Š. a njegov zamjenik optuženi Huskić Sead zv. „Šubara“. On je bio sanitetlija u jedinici, akcija je trajala kratko njegova jedinica zauzela je položaje i u svanuće pred dan pozvao ga je T. H. i rekao mu da ima ranjen čovjek. Otišao je na lice mjesta vidio je čovjeka, bio je ranjen u nogu i sjedio je u tranšeu. Nije niti znao odmah o kome se radi te je počeo da mu pruža pomoć. Čovjek je plakao, tražio pomoć te je pokazivao sliku od svoje kćerke stare 3-4 godine. Odnokud se tu stvorio optuženi Huskić Sead i dok je taj čovjek pokazivao sliku svoje curice sjeća se da je imala crvenu majicu i dugu kosu, optuženi je opsovao tom čovjeku majku i rekao „nećeš ga previjati, sad ću ja njega previti“ a nakon toga iz automatske puške ispalio tri do četiri metka u pravcu tog ranjenog. Tu je bilo više pripadnika njegove jedinice ali zbog protoka vremena ne može se sjetiti ko je to sve osim T. H. vidio. Nije očekivao da će optuženi to napraviti, ima dva brata od sebe starija i da su oni to napravili, on to ne bi krio već bi rekao isto što je i danas rekao. Siguran je da bi taj čovjek preživio da ga optuženi nije ubio. Tvrdi daje optuženi ranjen nakon što je ubio ovog čovjeka a prošle godine, sjeća se da je bio Bajram, optuženi je dolazio njegovoj kući zajedno sa T. H. te je tražio da on promjeni svoju izjavu. Nije vidio nikakvo oružje u poginulog, čuo je da je optuženi ranjen, ali on ga nije previjao.

Svjedok T. H. u svom iskazu naveo je da je bio pripadnik vojske APZB, da je komandir čete bio Š. a njegov zamjenik optuženi Huskić Sead te da su kritičnog dana u jutarnjim satima učestvovali u zauzimanju položaja pripadnika 5. Korpusa u reonu D., V. S.-rezervoar. Nakon zauzimanja položaja našli su u tranšei ranjenog pripadnika 5. Korpusa te je on otišao po bolničara A. I. Prije nego što će otići po sanitetliju čuo je tog ranjenika kako doziva pomoć govoreći „pomozite“ imam ženu i dijete“. To se sve dešavalo 20-30 m na liniji, A. I. otišao je u pravcu ranjenog i kada je i on otišao tamo zatekao je optuženog i ranjenika. Još je bio sumrak te je začuo par pucnjeva gdje se nalazio ranjenik. Kada je optuženi pucao on se nalazio ispred tranšea a ranjenik je bio u tranšeu. Iako je vidljivost bila slaba on je znao u šta optuženi puca a nakon što je ranjenik prestao jaukati, znalo se daje optuženi pucao u njega, ispalio je tri ili četiri metka i na osnovu svega zaključio je da je optuženi ubio ranjenog. Nakon što se razdanilo, T. M. izvadio je dokumenta od ubijenog borca i tad su saznali da se on zove O. R.. Prema iskazu ovog svjedoka, optuženi je ranjen nakon ubistva O. R. a kada je T. M. vadio dokumenta iz džepa ubijenog, optuženi tu nije bio prisutan.

Svjedok O. S. u svom iskazu navela je da je supruga ubijenog O. R., da su imali dvoje mlđb. djece, sina koji je rođen 1991.godine i kćerku koja je rođena 1993.godine. Za nestanak supruga saznala je 23.07.1995.godine, a to su joj saopštili iz 510. brigade čiji je njen muž bio pripadnik. Njen muž pronađen je tek nakon 18 dana te je njen djever išao u B. u Kantonalnu bolnicu, i identifikovao supruga a sahranjen je 12.08.1995. godine u naselju R.. Tvrdi da nije gledala mrtvo tijelo svog supruga ali ga je djever prepoznao po tetovaži koju je imao na ruci, a da je optuženi procesuiran za ubistvo njenog muža, saznala je tokom 1996.godine iz novina.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaze navedenih svjedoka , jer su oni na jasan, uvjerljiv i dosljedan način opisali činjenice koje su njima poznate u ovoj krivičnoj stvari, njihovi iskazi se nadopunjuju, čine jednu cjelinu i saglasni su sa drugim dokazima kako objektivne , tako i subjektivne prirode kojima je sud poklonio punu vjeru. Posebno su upečatljivi iskazi svjedoka A. I. i T. H. koji su i očevici događaja. Radi se o svjedocima koji su od ranije poznavali optuženog, koji su bili pripadnici iste jedinice kao i optuženi, njima je optuženi bio pretpostavljeni starješina, i oni nemaju nikakvog motiva da terete optuženog. Za razliku od optuženog, ovi svjedoci uopšte nisu niti poznavali poginulog O. R., on je bio pripadnik Armije BiH, pa samim tim i borac protivne strane. Iako je od kritičnog događaja proteklo više od 12 godina, oni su ostali kod svog iskaza kojeg su davali više puta, i pored činjenice da je optuženi pokušao da utiče na svjedoka A. I. da on promjeni svoj iskaz. To su potvrdili i A. I. i T. H. ističući da je optuženi dolazio kod kuće A. I.. Svjedok A. I. je na kraju svog iskaza naveo da nije

očekivao da će optuženi ubiti ranjenog O. R., da ima dva starija brata i da su oni to napravili, ne bi ni njih krio i rekao bi istinu. Po mišljenju ovog suda na osnovu iskaz svjedoka A. I. i T. H., van razumne sumnje razriješeno je sporno pitanje koje se postavlja u ovom krivičnompravnom slučaju a odnosi se na činjenicu, ko je i na koji način lišio života O. R..

Vještak za sudsku medicinu Rakočević dr. Miroslav u svom nalazu i mišljenju naveo je da je dana 14.02.2007.godine vršena reekshumacija i obdukcija mrtvog tijela O. R.. Vanjskim pregledom i obdukcijom nađene promjene opisane su u izvještaju i u patološko-anatomskim dijagnozama, na osnovu čega se zaključuje da je O. R. umro nasilnom smrću usljed strijelnih rana grudnog koša i karlice. O. R. zadobio je najmanje četiri strijelne rane ali vjerovatnije da je bilo šest strijelnih rana, od čega su dvije u predjelu desne strane grudnog koša i četiri rane u predjelu karlice i gornjeg dijela obe nadkoljenice. Prema nalazu vještaka nije moguće odrediti redoslijed nastanka rana ali je vrlo vjerovatno da su rane u predjelu karlice i gornjeg dijela nadkoljenice slijedile jedna za drugom. Kako je nađeno šest metalnih tijela koji odgovaraju deformiranim zrnima metaka, zaključuje se da se radi o šest ustrelnih rana ali se ne isključuje mogućnost da je bilo i više rana koje su mogle zahvatiti trbuh i proći kroz tijelo, a pošto meka tkiva nedostaju, to nije moguće ustanoviti.

Vještak za balistiku Bećirspahić Ismet u svom nalazu i mišljenju naveo je da se na osnovu izvršenog pregleda pronađenih metalnih dijelova u skeletu O. R. najvjerovatnije radi o zrnu metka cal 7,62 mm M 67. Na osnovu broja pronađenih zrna u skeletu, oštećeni je zadobio najmanje šest pogodaka a ne može se isključiti da ih je bilo i više, jer je moglo doći do prostrelnih rana gdje je zrno prošlo kroz meka tkiva. Kako nema drugih materijalnih dokaza koji su uobičajeni kod nastanka rana iz vatrenog oružja (prisutnost barutnih čestica, prisutnost nagnječnog prstena i sl.) nije se moglo utvrditi udaljenost sa koje je pucano, a smjer ispaljenja mogao je nastati na način kako je to opisano u nalazu i mišljenju vještaka za sudsku medicinu. Vještak za balistiku u svom nalazu dao je i karakteristike automatske puške koja koristi metke cal 7,62 mm

Sud je u cijelosti prihvatio nalaze i mišljenja vještaka za sudsku medicinu i balistiku jer su isti dati u skladu sa pravilima nauke i struke, na nepristrasan način a isti su saglasni sa drugim provedenim dokazima kako subjektivne tako i objektivne prirode kojima je sud poklonio punu vjeru, a prije svega crtežom lica mjesta, zapisnikom o izvršenoj ekshumaciji te fotodokumentaciji lica mjesta. Kako postoje određene razlike u iskazima svjedoka A. I. i T. H. u pogledu broja ispaljenih metaka, (svjedoci navode da je ispaljeno 3-4 metka, a iz nalaza i mišljenja vještaka za sudsku medicinu i balistiku proizilazi da je u tijelu ubijenog pronađeno šest metalnih tijela, što znači najmanje šest metaka) sud je prihvatio činjenični opis iz optužnice da je optuženi ispucao „više metaka“. To što se svjedoci A. I. i T. H. sa sigurnošću nisu mogli izjasniti koliko je optuženi ispucao metaka u pravcu ubijenog je i razumljivo, obzirom da se radi o automatskoj pušci koja izuzetno brzo ispaljuje metke, a iz iskaza navedenih svjedoka proizilazi da su bili iznenađeni i da nisu niti očekivali da će optuženi postupiti na način kako je postupio.

Odbrana optuženog osporila je navode optužbe u pogledu vremena izvršenja krivičnog djela, u pogledu uzroka smrti O. R., a pokušala je obezbijediti i alibi optuženom tvrdnjom da je i sam optuženi ranjen u toj akciji, da ga je previo sanitetlija A. I., da je odveden - odvežen sa lica mjesta, da je stacionarno liječen, pa samim tim da nije niti mogao lišiti života O. R.. U prilog svojoj tvrdnji, pored materijalnih dokaza, odbrana se pozvala i na iskaze svjedoka A. I. i M. S..

Uvidom u protokol Doma zdravlja V. K. utvrđeno je da je dana 23.07.1995.godine pod rednim brojem 4054 ukazana liječnička pomoć optuženom a uvidom u izvod iz evidencije knjige o prijemu i liječenju u Domu zdravlja V. K. broj 27/06 od 19.10.2006.godine utvrđeno je da je optuženi ranjen kao pripadnik vojske NOAPZB i daje upisan u knjigu HMP-vojska za 1995.godinu, pod rednim brojem

4054. Iz nalaza i mišljenja vještaka za sudsku medicinu Rakočević dr. Miroslava, koji je na glavnom pretresu održanom dana 09.10.2007.godine izvršio fizički pregled optuženog, utvrđeno je da se na gornjem dijelu desne potkoljenice na unutrašnjoj strani vidi ožiljak promjera 1 cm a sa desne strane bočno okruglasti ožiljak promjera oko 2 cm. Ožiljak na vanjskoj strani je za oko 5 cm niže od ožiljka na unutrašnjoj strani. Po samim izgledima ožiljaka, prema nalazu vještaka sa velikom vjerovatnoćom može se zaključiti da ožiljci potiču od prostrelne rane.

Sama činjenica da je i optuženi Huskić Sead ranjen u akciji kritičnog dana nije niti sporna, jer su nju potvrdili pripadnici njegove jedinice A. I., T. H. i M. S., koji su saslušani u svojstvu svjedoka. Međutim, iskazima svjedoka A. I. i T. H. kojima je sud poklonio punu vjeru, van razumne sumnje utvrđeno je da je optuženi ranjen nakon što je lišio života O. R.. Navodi optuženog na određen način opovrgnuti su i iskazom svjedoka M. S. a koji je naveo da je u akciji ranjen komandir čete Š. A., da je on zajedno sa Abdić Sulejmanom učestvovao u pružanju pomoći Š. A. i njegovom nošenju do saniteta, te da je nakon što se vratio u jedinicu čuo da je i optuženi ranjen, da su ga odnijeli ali da on optuženog nije vidio.

Kada je u pitanju vrijeme izvršenja krivičnog djela, odbrana je opovrgnula navode optužbe, ističući da ono ne odgovara stvarnom stanju i da je u 4,30 h bio mrak i da se ništa nije moglo vidjeti. U prilog svojoj tvrdnji dostavila je i akt Federalnog hidrometeorološkog zavoda broj 09-33-6-806/07 od 08.10.2007.godine, iz kojeg proizilazi da je dana 23.07.1995.godine na području D.-V. K. svanulo (počela zora) u 04,43 sata i daje vidljivost mogla da kasni nekoliko minuta. Kada su u pitanju iskazi saslušanih svjedoka, treba imati u vidu da je od kritičnog događaja proteklo više od 12 godina, da se saslušani svjedoci nisu mogli precizno izjasniti u pogledu tačnog vremena, a da su i A. I. i T. H. u svojim iskazima naveli da se počelo razdanjivati. Svjedok A. I. bio je još jasniji kada je naveo da je mogao vidjeti sliku djevojčice koju je pokazivao poginuli a koja je imala crvenu majicu i dugu kosu. Kako se sa sigurnošću nije moglo utvrditi tačno vrijeme (tačan sat da ali ne i minuta), u činjeničnom opisu optužnice kao vrijeme izvršenja krivičnog djela navedeno je „oko 04,30 h“ i okvirno ovo vrijeme odgovara vremenu kada je krivično djelo počinjeno.

Odbrana optuženog u završnoj riječi osporila je uzrok smrti a pokušala je osporiti i činjenicu da li je O. R. uopšte ranjen i lišen života kritičnog dana, ističući da je u istoj akciji ubijen i pripadnik 5. Korpusa Perviz Safet te pripadnik vojske APZB A. E.. Navodi odbrane u pogledu činjenice da li se radilo o O. R., opovrgnuti su nalazima vještaka za sudsku medicinu Rakočević dr. Miroslava i vještaka za balistiku Bećirspahić Ismeta, koji nalazi su saglasni sa iskazima svjedoka A. I. i T. H., kako u pogledu sredstva - automatske puške kojom je optuženi nanio povrede O. R. tako i u pogledu dijela tijela gdje su povrede nanijete. Kada je u pitanju tvrdnja odbrane da je O. R. povrede mogao zadobiti od protuavionskog topa (PAT-a), cal 20,00 mm vještak za balistiku naveo je da bi se u tom slučaju radilo o prostrelu da bi povrede bile teže i da bi to bilo vidljivo prilikom obdukcije. Da je O. R. lišen života iz automatske puške utvrđeno je i iz metalnih tijela-zrna cal, 7,62 mm pronađenih prilikom ekshumacije i obdukcije. Da se radilo o O. R. a ne o nekom drugom pripadniku 5. Korpusa, proizilazi i iz činjenice koju je naveo svjedok T. H. da su nakon akcije, kada se razdanilo izvadili dokumenta poginulog, da je to učinio T. M. i da je na dokumentima pisalo O. R.. Vezano za činjenicu da je u akciji poginuo i pripadnik vojske APZB, svjedok M. S. u svom iskazu naveo je da je taj dan zaista poginuo A. E., da ga odmah nisu mogli pronaći te da su ga nakon nekoliko dana pronašli mrtvog ispred zauzetih položaja - rovova pripadnika 5. Korpusa Armije RBiH, što znači ne u rovu-tranšei.

Utvrđeno činjenično stanje ovaj sud cijenio je i u krivičnopravnom smislu pa je našao da su se u radnjama optuženog, kako u objektivnom tako i u subjektivnom smislu ostvarili svi bitni elementi bića krivičnog djela protivpravno ubijanje i ranjavanje neprijatelja iz člana 146. stav 1. preuzetog KZ SFRJ. Provedenim dokazima utvrđeno je da je optuženi kao pripadnik vojske autonomne pokrajine

Zapadna Bosna za vrijeme rata i oružanog sukoba sa pripadnicima 5. Korpusa Armije BiH prišao rovutranšei u kojem se nalazio ranjeni O. R., da je znao da se radi o pripadniku vojske sa kojom je bio u sukobu, da ga je ubijeni molio za pomoć, pokazujući mu sliku svoje kćerke, a optuženi je i pored toga u pravcu O. R. iz automatske puške ispucao više metaka u predjelu grudnog koša, nanijevši mu pri tom povrede u vidu strelne rane grudnog koša i karlice, od kojih povreda je O. R. na licu mjesta umro. Imajući u vidu lokalitet nastalih povreda, vrstu oružja kojom su povrede nanijete i posljedicu koja je nastupila, po mišljenju ovog suda, sve to upućuje na zaključak da je optuženi znao da automatska puška predstavlja opšte opasno sredstvo koje je podobno da se usmrti čovjek, da je znao da grudni koš predstavlja vitalni dio tijela i da pucanjem u pravcu istog može lišiti života O. R., iz čega se izvodi zaključak da je optuženi znao da može nastupiti zabranjena posljedica, da ju je htio te da je postupao sa direktnim umišljajem kao oblikom vinosti. Imajući u vidu opće stanje zdravlja optuženog, njegov odnos prema izvršenom krivičnom djelu, iskaze svjedoka A. I. i T. H. kako i na koji način je akcija izvedena, po mišljenju ovog suda nije bilo elemenata koji bi isključivali krivičnu odgovornost optuženog pa ga je sud oglasio krivim za utuženo krivično djelo.

Notorna je činjenica da je tokom rata na teritoriji Bosne i Hercegovine u vremenskom periodu od 1993. do 1995. godine došlo do oružanog sukoba između vojske Armije BiH i samoproglašene vojske Narodne odbrane APZB. Optuženi je kao zamjenik komandira čete prve brigade vojske APZB znao da su pripadnici vojske 5. Korpusa Armije BiH protivna strana i da je Ženevskim konvencijama zabranjeno ubijanje i ranjavanje neprijatelja koji su odložili oružje ili nemaju sredstava za odbranu ili su se bezuslovno predali. Dakle, međunarodno pravo daje zaštitu neprijatelju koji je postao nesposoban za borbu. Iz iskaza svjedoka A. I. i T. H. utvrđeno je da je O. R. bio ranjen, da je molio za pomoć, da je plakao, pokazivao sliku svoje kćerke i da kod njega nisu vidjeli oružje - pušku. Iako je vidio borca 5. Korpusa kako ranjen bespomoćno leži tražeći pomoć, dok mu je pripadnik jedinice optuženog A. I. ukazivao pomoć kao sanitetlija, optuženi je prišao ranjenom O. R. i rekao A. I. „nećeš ga previjati, sad ću ja njega previti“ a potom je u istog iz automatske puške ispucao više metaka u predjelu grudnog koša te ga je na taj način lišio života, prekršivši odredbe III Ženevske konvencije o postupanju sa ranim zarobljenicima član 3. stav 1. tačka a) član 13. Konvencije i član 41. stav 1. i stav 2. Dopunskog protokola Ženevske konvencije od 12. augusta 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol 1).

Sud nije prihvatio pravnu kvalifikaciju iz optužnice kojom se optuženom stavlja na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika iz člana 143. preuzetog KZ SFRJ. Naime, Dom za ljudska prava u BiH svojom odlukom naložio je ponavljanje krivičnog postupka u korist optuženog Huskić Seada. Kako je presudom Višeg suda u Bihaću broj K-10/96 Huskić Sead oglasen krivim zbog krivičnog djela protivpravno ubijanje i ranjavanje neprijatelja iz člana 146. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, sud ga u obnovljenom postupku u smislu člana 349. stav 4. a u vezi sa članom 322. ZKP-a FBiH (Zabrana reformatio in peius) nije mogao oglasiti krivim za teže krivično djelo niti mu izreći kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju. Imajući u vidu činjenicu da je za krivično djelo iz člana 143. preuzetog KZ SFRJ zapriječena kazna zatvora od najmanje pet godina, sud nije mogao optuženog oglasiti krivim za to krivično djelo jer je zapriječena teža kazna zatvora u odnosu na krivično djelo iz člana 146. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, za koje je zapriječena kazna zatvora od jedne do petnaest godina iza koje je optuženi oglasen krivim ranijom presudom.

Sud je odbio prijedlog odbrane da se u svojstvu svjedoka saslušaju D. B., Š. E. i A. S.. Kada su u pitanju svjedoci D. B. i Š. E., radi se o pripadnicima K MUP-a Bihać, koji nemaju nikakvih neposrednih saznanja vezanih za kritični događaj. Sama činjenica da su oni kao ovlaštena službena lica poduzimali određene radnje u pred krivičnom postupku i u fazi istrage, nema značaja za ovaj krivičnopravni slučaj, jer su sve odlučne činjenice utvrđene na osnovu provedenih dokaza optužbe i odbrane. Kada je u pitanju svjedok odbrane A. S., iz iskaza svjedoka M. S. utvrđeno je da je A. S. sve

vrijeme bio sa njim na izvlačenju ranjenog komandira čete Š. A., da nisu niti vidjeli kada je optuženi ranjen i kada su se vratili u svoju jedinicu, optuženi je drugim pravcem već odveden sa linije. Obzirom na izneseno, prijedlog odbrane da se saslušaju svjedok A. S. odbijen je iz razloga što saslušanjem ovog svjedoka ne bi utvrdilo drugačije činjenično stanje od onog koje je već utvrđeno provedenim dokazima optužbe i odbrane.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve okolnosti predviđene članom 41. preuzetog KZ SFRJ koje utiču da kazna bude veća ili manja (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Od olakšavajućih okolnosti sud je uzeo porodične prilike optuženog, obzirom da isti oženjen, da je nezaposlen, da je do sada neosuđivan, kao i protek vremena, jer je od izvršenja krivičnog djela proteklo više od 12 godina. Od otežavajućih okolnosti sud je uzeo u obzir način izvršenja krivičnog djela te drskost i upornost koju je optuženi tom prilikom pokazao, kada je i pored plaća i molbi O. R. da ga ne ubije, i pokazivanja slike mladb. kćerke, optuženi lišio života O. R. na način kako je to navedeno u izreci presude. Imajući u vidu naprijed navedeno, po mišljenju ovog suda izrečena kazna zatvora u trajanju od deset godina nije prestrogo a niti preblago odmjerena već naprotiv ona u svemu odgovara težini počinjenog krivičnog djela, njegovoj društvenoj opasnosti i stepenu krivične odgovornosti optuženog kao počinioca i ona je dovoljna ali i neophodno potrebna da bi se postigla svrha kažnjavanja u vidu generalne i specijalne prevencije.

U smislu člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i na izdržavanju kazne zatvora počev od 17.03.1996.godine do 09.04.2002.godine te od 06.09.2007.godine pa na dalje. Naime, optuženi je u ranijem postupku koji je vođen i pravomoćno okončan pred Višim sudom u Bihaću, bio u pritvoru i na izdržavanju kazne zatvora od 17.03.1996. do 09.04.2002.godine, pa mu je i taj izdržani dio kazne uračunat u izrečenu kaznu zatvora.

Kako supruga ubijenog O. S. i majka O. S.1 svoj imovinskopravni zahtjev nisu precizirale, a nije bilo niti mogućnosti da se na pouzdan način odluči o visini istog, to je sud u smislu člana 212. stav 3. ZKP-a FBiH porodicu ubijenog O. R. sa njihovim imovinskopravnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

U smislu člana 202. stav 1. ZKP-a FBiH sud je optuženog obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka u iznosu od 1.296,80 KM, te na plaćanje paušala u iznosu od 100 KM. Iako je optuženi naveo da je lošeg imovnog stanja, on sudu nije prezentirao niti jedan dokaz kojim bi se utvrdilo postojanje bojazni da bi obavezivanjem optuženog na plaćanje troškova krivičnog postupka bila dovedena u pitanje njegova egzistencija. Troškovi krivičnog postupka odnose se na troškove nagrade vještacima za balistiku i sudsku medicinu te na troškove dolaska svjedoka na sud a prema troškovniku koji je specificiran od strane računovodstva ovog suda. Prilikom odlučivanja o visini paušalnog iznosa, sud se rukovodio imovnim stanjem optuženog te dužinom trajanja i složenošću ovog krivičnog postupka.

ZAPISNIČAR
Husarević Fatima

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Hodžić Fikret

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
u roku 15 dana Vrhovnom sudu F BiH Sarajevo
a putem ovog suda.